

Moje babička mi vyprávěla o svém působení v divadle, jak psala články, jaká panovala v divadle atmosféra a k jakým příležitostem se díky této práci dostala.

Moje babička, která v 70. letech pracovala v brněnském divadle, mi vyprávěla mnoho příběhů, které mě velmi zaujaly. Jedna z nejzajímavějších věcí pro mě byl rozhodně psací stroj, na kterém psala veškeré články o divadle, divadelní programy, a texty o významných událostech či známých osobnostech, které přijely do Brna. Psaní článků podle jejího vyprávění trvalo i celé hodiny, ale babičku tato práce bavila a naplňovala. Ukázala mi mnoho fotografií, na kterých je ona s tehdy známými osobnostmi, se kterými dělala rozhovory a také její články, které dodnes uchovává nalepené v knížkách.

Jedním z babiččiných největších zážitků je setkání s Miroslavem Horníčkem, který byl herec, spisovatel a režisér. Potkala se s ním v roce 1974 na Mezinárodní den žen. Říká, že je to pocta mít fotografii s takovým umělcem, a že se tomu opravdu divila, protože o dva roky dříve, opět na Mezinárodní den žen, potkala Waldemara Matušku, velmi známého zpěváka a herece, se kterým má také fotografii.

Vzpomíná také na moderování jednoho z jejích prvních představení. Bylo to sice jen vystoupení dětského sboru, ale byly to prý velké nervy. Vše nakonec proběhlo hladce, ale babička říká, že moderování nepatřilo k její oblíbeným činnostem. Zatímco rozhovory - to byla jiná. Tady babička vzpomíná na přípravu otázek a také na jednu z mých oblíbených historek: klipsy. Babička říkala, že pokaždé, když se v sále zhaslo a všichni se usadili na svá místa, klipsy hned sundala. Jakmile se začalo rozsvěcet, rychle je nasadila a běžela na další rozhovor. Poté rozhovor zpracovala do článku. Byla to práce na dlouho, ale pak její texty vycházely například v deníku Rovnost nebo Lidová demokracie.

Babička za dobu svého působení v divadle napsala podle mého odhadu přes dvě stě článků. Mě osobně zaujalo mnoho z nich, ale jako první se mi vybaví její články o baletu. Jeden z mých nejoblíbenějších je o primabaleríně Olze Skálové, která získala několik cen a ocenění, často vystupovala v zahraničí a tančila například v baletech Labutí jezero nebo Šehrezáda. Dále mě zaujaly články o nových divadelních sezónách, ve kterých se psalo o tom, jakými uměleckými díly sezóna začne. Babička také psala divadelní programy a články o zahraničních výjezdech brněnské opery.

Jednou z mých velkých otázek bylo, zda si tehdy mohl každý napsat úplně cokoli, nebo existovala nějaká cenzura. V 70. letech byla v Československu byla u moci Komunistická strana, fungovala státní bezpečnost a někteří autoři byli dokonce zakázáni. K tomuto tématu jsem se od babičky dozvěděla, že ona i všichni její kolegové a kolegyně moc dobře věděli, co psát mohou a co ne. I když politika do článků o divadelních představeních a návštěvách umělců příliš nezasahovala, i tak si všichni museli dávat velký pozor na to, co a kam napíší. Vzpomíná, že několik jejích kolegů bylo vyhozeno, protože napsali něco trochu jinak, než se režimu líbilo.

Při poslouchání babiččiných příběhů a historek jsem si uvědomila, že jsem si divadlo představovala úplně jinak, než jaké ve skutečnosti bylo. Jsem velmi ráda, že jsem se díky ní

dozvěděla, jaké to opravdu bylo, od člověka, který tam skutečně pracoval. Myslím, že mnoho lidí si divadlo představuje jinak, než jaké opravdu bývalo, a je to téma, které mě osobně velmi baví.